

Sexagesima

Sk16,9-15

23.2.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Láska Boží a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi.

Introit:

Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože!
Po Bohu žízním, po živém Bohu.

Píseň: 51

Čtení: 1Kor15,3-11

Píseň: 575

Kázání: Sk16,9-15

Pavel, Silas, Barnabáš se vydávají na druhou misijní cestu. První střetnutí Petra a Pavla v Jeruzalémě skončilo nerozhodně. Oba dva představitelé určitého pojetí a linie zvěstování o Ježíši z Nazaretu končí dohodou svědomí. Každý nechť při zvěstování Ježíše jako Krista má na zřeteli službu samotnému Bohu. Jemu se zodpovídá, před ním bude obhajovat své skutky.

Pavel je v Troadě. Je noc. *Ukázalo se Pavlovi vidění.* Jakýsi bezejmenný Makedonec jej žádá o pomoc. Jeho žádost zní dosti naléhavě: „*Přijď do Makedonie, pomoz nám!*“ Hned člověka napadne: Komu se má pomoci, o jakou pomoc je žádáno, a jsem já k tomu určen, abych pomáhal? Má pomoci někdo jiný?

To Pavel ani pisatel neřeší. Naléhavá prosba o pomoc přeci nemůže zůstat bez odpovědi. Pavlovi je zjeveno jen místo, a to Makedonie. Má se tam přeplavit. Má překonat nebezpečství moře. Má opustit započaté dílo v Troadě a jít někam, ale kam? Makedonie je římskou kolonií skládající se z šesti územních celků.

Kde tedy na jihu, severu, západu, či východě? V hlavním městě provincie nebo někde v zapadlé vesnici? Kde jsou ti Makedonci, kteří potřebují pomoc, nebo je jen jeden? Zvěstovat jednomu evangelium je z pohledu praktičnosti dosti neekonomické.

Jedinec znalý pojetí dnešních sociálních i psychologických služeb by se zeptal: Jaká je vaše zakázka? Člověk vyškolen v této pomoci by řekl: Ano, tuto zakázku беру, na tu jsem vyškolen. Nebo by řekl: Toto mi nepřísluší.

Na co jsme vyškoleni my faráři, na co jsme vyškoleni my věřící? Co po nás svět chce? Chce nebo žádá vůbec svět od nás pomoc? Věřím, že ano.

A jakž to vidění viděl, ihned jsme usilovali o to, abychom šli do Makedonie, tím ujištění jsouce, že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium. Co bylo více u Pavla, vidění nebo ujištění, že Bůh si přeje kázání evangelia? Co převládá u nás?

Nevím, ale věřím, že u Pavla větší roli hrálo jeho spolehnutí na Boha. Bůh jeho krokům dopřává zdar. Pavel, který byl zanícený pro víru, je přesvědčen, že musí o Ježíši z Nazaretu mluvit, musí jej hlavně žít.

Všimněte si, v celém oddíle zazní jen lakonické: *kázal jim evangelium*. Není zde zmínka o tom, co chystá říkat, dělat, jak to provede. Jen se Pavel a jeho druhové chystají na cestu a vše ostatní nechávají na Bohu. Vše ostatní nechávají na příběhu žité víry. Víry, že i v Makedonii jsou lidé, kterých se dotkne příběh Ježíše Krista.

Pavel se svými druhy se ocitá v hlavním městě provincie Filipis. Křižovatka cest. Vede tudy Via Egnatia. Dalo by se říci, dálnice do Říma. *I zůstali jsme v tom městě několik dní*. Opět se jen můžeme domnívat, co tam dělali. Můžeme popustit i uzdu své fantazie. Jisté je, že se ve městě nějakým způsobem integrovali. *V den pak sobotní vyšli jsme ven za město k řece*. Jaké zklamání muselo potkat Pavla! Žádná synagoga, do které by v den sobotní zašel. Nikdo, kdo by měl jakés takés předporozumění, citlivost k víře v Hospodina, Boha nebes a země. Možná, že Pavel chtěl na chvíli uprchnout z toho hlučícího města, které spěchá a ani neví kam. I my jsme v den sobotní zde, vytrženi z velkoměsta. Čekáme nějaké sejítí?

A usadivše se, mluvili jsme ženám, kteréž se tu byly sešly. Pavla pozval do Makedonie ve vidění muž. Jakýsi Makedonec, žádající o pomoc. Místo toho se Pavel setkává se ženami. Podle daných zvyklostí té doby se neměli muži s ženami bez doprovodu stýkat. A opět není podstatné, proč se ženy sešly, co hledaly, co tam zamýšlely při tom sejítí dělat.

Důležité je, že se sešly dvě úplně nesourodé skupiny. Pavel se svými druhy a ženy. Obě tyto skupiny se vydělily z hluku velkoměsta. Obě tyto skupiny byly rozdílné svojí sociální strukturou.

Jedna pak žena jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v městě Tyatirských, bohobojící, poslouchala nás. Co bychom vyprávěli my těm ženám? Dogmatické poučky, všechny přesné odpovědi na katechismové otázky, nebo bychom vyprávěli svůj příběh víry? Jak bychom chtěli dostat návod na to, co v případě sejítí vypovědět!

Jejížto srdce otevřel Pán, aby to pilně rozsuzovala, co se od Pavla pravilo. Pán a člověk. Člověk možná mluví, vypráví svůj příběh víry, tu zaujatěji pro Krista, tu trochu sklesle, ale Pán – tedy Kyrios, samotný Bůh – otevírá srdce. My lidé a Bůh. Bůh nemá nikoho jiného než nás, abychom vyprávěli a svědčili o tom, jaké velké věci v našem životě učinil Pán. A že jich nebylo málo.

A když pokřtěna byla i dům její, prosila nás, řkouci: Poněvadž jste mne soudili věrnou Pánu býti, vejdětež do domu mého, a pobudte u mne. Křest jako znamení společenství těch, kteří uvěřili. Křest jako znamení přijetí nejen Bohem, ale i lidmi. Křest jako včlenění do církve, té prapodivné organizace.

Zdá se, že vyprávění svědka Lukáše je velmi ploché. Žádné extatické projevy. Dokonce jako by žádost ve snu nebyla vyslyšena, protože pomoci se dostalo Lydii, obchodnici s purpurem. Přesto toto vyprávění má nesmírnou dynamiku a sílu. Dynamika tohoto příběhu není ani v plnění zakázky od jakéhosi Makedonce, ani v Pavlovi a jeho družích. Dynamiku a nesmírný pohyb tomu dává Duch svatý, který vede Pavla tak, že to ani jednou v textu nezazní.

Pane, dávej nám Ducha svatého, když jsi nás postavil sem do Malešic. Dávej nám vřelé srdce, aby lidé poznali, jaké veliké věci jsi s námi učinil, když ses nás ujal.

Amen.

Píseň: 769

Poslání:

Ti, kdo se dají vest Duchem Božím, jsou synové Boží.
Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu,
nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!
Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.

Požehnání:

Požehnej tobě Hospodin a ostříhej tebe.
Osvět Hospodin tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě.
Obratiž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

Píseň: 406